

Gerrit Wassing

EEN HANDVOL LEEGTE

Haiku

De Beuk / Amsterdam

Gerrit Wassing

EEN HANDVOL LEEGTE

Haiku

De Beuk / Amsterdam

zomer

De nacht loopt met mij mee –
op haar huid staan de sterren
een beetje te trillen

Aan de rand van de nacht
ligt in mijn bed de lente
koel op mijn buik

Terug uit de bergen
blijft beneden de stilte
tegen mij praten

Met een dode stengel
gooi ik geluiden van wind
naar de avond

In de avond leun ik
tegen het licht aan – de nacht
loopt op ons toe

Vlak voor de morgen
luid de wielewaal – stilte
valt echoënd stuk

In de grijze morgen
geluid om het huis – van wind
of van regen

In de loodblauwe lucht
drinkt de krijtwitte berg
het licht uit de dag

Achter mijn venster
ligt in het dal de nacht
met de zomer te slapen

In de trage dag
zwem ik onder de wolken
naar de horizon toe

Onder de ceders
aan de laan ligt de dag
in een blauwe morgen

Vuurrode daken
in hoge zon – dragen
een trillende dag

De regen komt –
door een vreemde wolkenlucht
uit het westen getild

De laatste nacht
in Parcent blaft een hond
vergeefs naar de stilte

In de oude vaart
gooit de zon snippers licht
achter de wind aan

In eindeloos land
loopt onder de wolken
de zon in de wei

Een verre donder –
schaduwen tuimelen
bleek uit de bomen

Onder de wolken
dwarrelen vogels – stukjes
verbrand papier

Rijen van wolken –
uit vreemde landen – kijken
over de dijk heen

Een dromenwereld
achter de dijk – een vogel
loopt op het water

De wind in de zomer
gooit zo maar een vogel
over de dag heen

Het land is leeg –
op de terp verdringen bomen
zich om de zomer

De dag begint
door de bomen te lekken –
een droom die verdampt

Hijgende wolken
langs een zilveren zon –
de lijsterbes kleurt

Een dode boom
in de waddenzee – water
gaat eraan voorbij

De horizon heft
een bokaal witte wolken
hoog op naar de dag

Nazomerzee –
met een scherf van zon breekt
een meisje de branding

Telkens weer wil de zee
de drukke golven over
de schouder kijken

Van de kant van de zee
loopt langs het helmgras
de branding mij tegemoet

Achter het duin
loopt een eenzame zee ver
de oneindigheid in

De morgen tilt weer
land uit de zee – water
druipt van de randen

De zomer ligt
in de zon – op het tuinpad
een onrijpe peer

In de donkere dag
tast de lege straat vergeefs
naar de zomer

De aarde drinkt
de regenwaterplassen
tot op de bodem leeg

De wind strooit in de zon
witte snippers papier –
duiven boven het dorp

De avond reikt
op het rode wad een reiger
haar schaduw aan

De avond tilt
blozend haar wolkenbloes op –
hoe warm is haar huid

Een boom in mijn rug –
de oude zomer vertelt
me veel van vroeger

herfst

De schaduwen
van de herfst voor mijn voeten –
huiver over mijn huid

Een bleke zon
vlucht voor hollende wolken
de morgen uit

In de bladeren
van de herfst loop ik
door mijn herinneringen

Aarzelend wandelt
langs goudgele bomen
de herfstwind voorbij

In najaarsbomen
praten na de wilde nacht
kraaien met de wind

Achter het loflied –
in het licht van de zondag –
Scipio's rouwbord

Midden op de dag
leunt de donkere herfst
op bleke berken

Uit zilveren wolken
regent het zon – het eiland
kletsnat van licht

Met hoge schouders
een kraai bij de zee –
de koude klank van de branding

Op een bank in het wad
zaait de zon uit de wolken
licht in het zand

Een kind met een vlieger
snijdt op het strand met aandacht
de dag middendoor

De blote bomen
van november zingen
vanmorgen uit volle borst

De dorpsstraat is leeg –
van de zomer alleen nog
een holle echo

Bij het eerste licht
heeft deze grauwe morgen
wat moeite met mij

Achter het herfstraam
peinzend een doodstil meisje –
de wind holt voorbij

In het lege land
een ooievaar in november –
alleen met de wind

De kastanjes zijn leeg
aan de straatweg in Dokkum –
vol is de maan

Novemberkoeien
in een kletsnatte weide –
hoe laag is de zon

winter

Een zomerhuisje
in de winter – de rode avond
kijkt uit het raam

In de avond grijpen
zwarte bomen naar de maan –
het is december

Kleine vogels
in de rillende lucht
verkennen de morgen

De winterstorm
scheurt met schurend geluid
de dag in stukken

Het wad een spiegel –
breekbare wolken kijken
de eeuwigheid in

Een luwe morgen –
geen wind die de branding
de dag indraagt

Aan het rieten dak
hangen sneeuwen draden –
een spin vangt de rijp

In de glanzende dag
met trage slagen – ganzen
op weg naar de zon

Voor de witte bosrand
grazen zwarte paarden
de rijp uit de wei

Naast een schriële zon
staan blote bomen tijden
eenzaam te kleumen

In de witte dag
zetten mijn voeten sporen
naar het verleden

In lege struiken
heeft de winter vannacht
regen gehangen

Een handvol licht
valt uit de winterwolken
in mijn natte gezicht

Een vuurrode zon –
uit de nachtzwarte bossen –
klimt naar mijn raam toe

lente

In de avond proef ik
op het strand iets van lente –
geluiden van vogels

De lente – zo blond –
staat vandaag gelukzalig
in een zee van zon

Opeens pakt de zee
een vrouw bij haar been – een lach
springt in de morgen

In de morgenmist
laten nabije bomen
mij hun gezicht zien

Op het stille strand
tilt de wind voorzichtig
een vlieger de dag in

De morgen zeeft
voorzichtig de zon – boven
de lege bomen

Met mijn hele lijf
vang ik haar op – de wind
die van de dijk valt

In het Noorderplantsoen
fietst door de mist een meisje –
van toen – in de zon

Met bomen heb ik
altijd goed kunnen praten –
nu luister ik liever

De oude vijver
heeft de geur van het water
al die jaren bewaard

De kleine tram
uit de Heerestraat sukkelt
mijn herinnering in

Na jaren komen
de eenden weer naar mij toe –
de eeuwigheid drijft

De morgen nog maagd –
op het pad naar de duinpan –
draalt bij de bosrand

In het strandpaviljoen
trekt de zon in een ligstoel
mij bij haar op schoot

De vuurtoren strooit
in de zomernacht – telkens –
een handvol leegte

De prunus legt
haar jurk op het grasveld –
ik voel mij verdrietig

De dag is vandaag
boordevol leegte –
voor mij is geen plaats

Mijn arm om de lente
slenter ik – hevig verliefd –
langs de morgen

De morgen strijkt neer –
stil sluip ik naar buiten –
bang dat ze wegvliegt

Ik loop wat verweesd
naar het eind van de lente –
voor de zoveelste maal

Iedere lente
brengt de tienduizend dingen
van destijds terug

Bij de haag hoor ik
praten – enkele woorden
tussen de klanken

Iedere lente
beleef ik de eeuwigheid
van het alleen zijn

Achter kastanjes
een boerderij – met blinden
tegen de wereld

De maaier schildert
stukje voor stukje
de hele wereld lichtgroen

Schapewolkjes
vol zomerzon – het wad
in de schaduw van licht

Met grijze ogen
kijkt het wad – troosteloos
de regenlucht in

Wachtend onder
mijn paraplu hoor ik
verhalen van regen aan

De regen schuifelt
vanuit de Noordzee – langs
het verlaten pad

Een zwarte kraai vliegt
wat gerafeld heel alleen
door de regen

Een slootje onder
de regen – de hemel draagt
water naar water

De regen maakt mij
opgetogen – de hemel
valt op de aarde

Bedroefde regen
bij mijn huis – heimwee biggelt
over de ramen

De regenweiden –
groene leegte van Friesland
rond een groep koeien

Naast de paleistuin
vanuit het witte hotel
geluid van afwas

Uit hemelbomen
in Den Haag fluit een merel
de regen uit

Opeens valt er regen –
de Godin van de Zuidzee
klimt uit het water

De morgen
in de paleistuin is leeg –
van geluiden van regen

Heel vroeg vult een duif
de tuin met haar roepen –
bang voor de leegte

Dames met paraplu
in de tuin – zij houden
de regen tegen

De bloemenwinkel
is dicht – planten lessen
hun dorst aan de schemer

De koeien zwermen
over de wei – het houdt op
met regenen

Inhoud

Zomer	4
Herfst	18
Winter	25
Lente	31

Een handvol leegte, een bundel haiku van Gerrit Wassing, werd in 1995 uitgegeven door De Beuk, Stichting voor literaire publicaties in Amsterdam.

ISBN 90-6975-312-X, CIP NUGI 310

de beuk
stichting voor literaire publicaties – amsterdam